

Hvad jeg den Gang forudsagde, er, mener jeg, slaaet til. Det er fremdeles en god Forretning at drive Biografteatre og Varieteer. De have kunnet taale den 20 pCts. Afgift, som i væsentlig Grad er væltet over paa Publikum. Koncerter uden Servering ere blevne stillede bedre end før, idet de nu kun skulle betale en Afgift af 5 pCt., medens de før skulde betale 10 pCt., dersom udenlandske Kunstnere optraadte.

Jeg saa min Hovedopgave i at værne danske Teatre. Det er min Overbevisning, at de københavnske Teatre have haft Fordel af Skattens Gennemførelse. Ganske vist maa de nu betale en 10 pCts. Stempelskat, men denne Byrde mere end opvejes ved, at de slippe for den tidligere Fattigskat af 5 pCt. af Bruttoindtægten. Jeg tror at kende saa meget til Teaterforhold, at jeg tør paastaa dette, at københavnske Privatteatre have haft Fordel af Teaterskatten. Og hvad det kgl. Teater angaar, der jo før slet ikke betalte Fattigafgift, da har det netop i Aar haft en ganske glimrende Sæson. Det have Dagmar-teatret og Folke-teatret ikke, vil man sige. Nej, det have de ikke, men dette er ikke Teaterskattens Skyld. Den Dobbeldrift, der i Aar har været mellem Dagmar-teatret og Folke-teatret, er ikke alene kunstnerisk uforsvarlig, men ogsaa økonomisk uklog, og det Aktieselskab, der under det prangende, men misvisende Navn: „for Scenekunstens Fremme“ har arrangeret denne Dobbeldrift, har hidtil kun gjort sig bemærket ved et Repertoire, der er tyndere og mere planløst, end Tilfældet hidtil har været ved disse to udmærkede Teatre, og saa ved den bekendte Masseafskedigelse af habile Kunstnere og veltjente Funktionærer.

Desværre havde jeg ogsaa Ret, naar jeg i Fjor gjorde gældende, at Skatten vilde falde tungt paa Provinselskaberne, der før kun betalte en ringe Kendelse til de kommunale Kasser, og som nu desuden maa drages med de stærkt forhøjede Jernbanetakster. Det glædede mig, at det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) og det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) ogsaa berørte dette Punkt. Denne Teaterafgift i Provinsen er nemlig, som jeg i Fjor tillod mig at forudsige, bleven en absolut Næringssskat, og den vil i meget kort Tid udrydde alle ordnede Sceneforhold i Provinsen. De faste Selskaber, hvor der ofte spilledes megen god Komædie, ville forsvinde. De ville udenfor Odense og Aarhus blive erstattede af de sogenannte Lynturneer med en enkelt Stjerne og et elendigt Ensemble. De fleste

Provinsskuespillere ville flytte til København, hvorfra Lynturneerne startes, og der vil danne sig et stort og trist Skuespillerproletariat. Den højtærede Finansminister udtalte i Fjor, at jeg skyldte Bevis for, at Billetpriiserne i Provinsen ikke kunde taale at sættes op, og mente bestemt, at Skatten ogsaa i Provinsen kunde overvæltet paa Publikum. Det er selvfølgelig vanskeligt i et saadant Tilfælde at føre Bevis, men er det dog ikke et Slags Bevis, at de tre ældste og mest erfarne Provinsteaterdirektører ophæve deres Virksomhed med denne Sæson, nemlig de Herrer Walther, Helsingreen og Steffensen. De høre ikke op, fordi de ville nyde deres Otium, nej, de høre op, fordi de — efter min Mening med Rette — have indset det haabløse i at fortsætte. Den højtærede Minister og ærede Medlemmer lade sig maaske skuffe af de Reklamer, som Provinsteaterdirektørerne undertiden anse det for formaalstjenligt at udsende til den By, som de komme til, fra den By, hvor de komme fra, Reklamer om overfyldte Huse, om mange, der atter gaa uden at faa Billetter, og den Slags. Ak, disse Reklamer have intet paa sig. Sandheden er den, at Teaterskatten og de forhøjede Jernbanetakster have taget den beskedne lille Avance, som de dygtigste blandt Teaterdirektørerne kunde have i heldige Aar, og den har taget mere endnu. Jeg ved desværre, at det neppe vil nytte at bede den højtærede Minister om at fremsætte et Lovforslag, der gaar ud paa at lade Provinselskaber slippe for Skatten; det vilde ikke være rationelt, siger den højtærede Minister. Saa rationelt er det nu heller ikke at fritage Restaurationsmusikerne for Skatten; det, det kommer an paa, maa dog være at bestemme, hvor Skatten gør virkelig Skade, og hvor den ikke gør det, og den Kunst, der ydes paa Provinsscenen, staar ikke lavere end den Kunst, der præsteres i Beværtningslokalerne. Og jeg kan forsikre den højtærede Minister og ærede Medlemmer om, at Teaterskatten i Provinserne vil sætte mange flere Mennesker paa Gaden, vil gøre mange flere Mennesker brodløse, end Musikerskatten har gjort det her i København eller i Provinserne. Men Musikerne have haft Held til at vinde Gehør for deres Klager — de stakkels Provinsskuespillere forbløde i Stilhed!

Parkov: I Rigsdagssamlingen 1910 —11 udtalte jeg under Behandlingen af Lovforslaget om Afgift af Musik i Restauranter og Beværtninger, at det var